

TRỨNG BƯỚM HÓA SÂU, SÂU HÓA BƯỚM

CHỊ Sâu có tánh yên-lặng, dương bò lết dồng-dài dọc theo tàu lá cải bắp, ngó bộ rất ngộ. Chị Bướm nói với chị Sâu rằng:

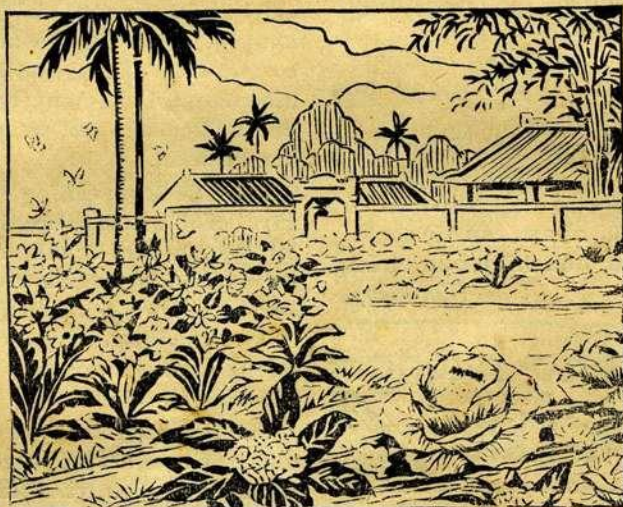
—Chị ơi, tôi nhờ chị đứng làm mẹ nuôi để trông-nom giùm đàn con đáng

thương của tôi. Chị hãy coi những trứng nhỏ xíu đây này. Tôi không biết còn bao lâu nữa thì con - cái tôi mới ra đời. Hiện nay tôi đau nặng quá. Nếu tôi chết mất, thì ai sẽ chăm-nom cả đàn Bướm bé nhỏ của tôi? Này, chị Sâu

nhơn-lành, dịu-dàng, xanh-tươi ơi! Chị sẽ trông-nom chúng nó chẳng? Nhưng chị phải để ý đến món ăn nuôi chúng, vì chúng sẽ ăn sương-mọc và nhụy hoa, chớ không thể sống bằng món ăn khó nuốt của chị đâu. Ban đầu chị nên để chúng bay gần thôi, bởi chừng chúng chưa thể vụt chớch biết dùng cánh cho nhằm cách đợc. Than ôi, chị không biết bay, thật đáng thương và đáng buồn lắm! Nhưng bây giờ tôi không còn thì-giờ để kiếm mẹ nuôi khác cho đàn con tôi nữa. Vậy, xin chị ăn-ở nhơn-lành với đàn con nhỏ xíu đáng thương của tôi, nhớ! Đây, xin chị

nhận lấy phần vàng của cánh tôi làm đồ thưởng. Ôi, tôi xây-xâm quá! Chị Sâu ơi, chị nên nhớ lo về món ăn cho con tôi, thì tôi đội ơn chị lắm.

Nói đoạn, chị Bướm rũ cánh mà qua đời, trông thật đáng thương.

Các em thử tìm xem chị Sâu đương nằm ở đâu?

Chị Sâu xanh-tươi dành đứng một mình ở bên cạnh những trứng của Bướm-bướm. Chị bèn than-thở rằng:

—Quả thật, bà Bướm rất đáng thương này đã lựa-cho con-cái một người mẹ nuôi giỏi gồm giỏi

ghê! Tôi nay phải lo một công-việc quá sức! Ủa, bà ấy hẳn đã loạn trí, bằng không, ắt chẳng hề xin một vật bỏ sát như tôi đây nuôi-nấng đàn con thích ăn sang! Quả thật, khi chúng mọc cánh và biết bay, thì chúng sẽ làm cho tôi bối-rối lắm. Chà, loài Bướm đầu bạn áo lòe-loẹt và diềm phần vàng rực-rỡ, song cũng ngu-dại biết bao!

Nhưng chị Bướm đáng thương chết cứng rồi, để lại đám trứng vẫn bám vào tàu lá cải bắp. Chị Sâu xanh-tươi có lòng nhơn-lành, cho nên nhứt-định hết sức làm việc. Suốt đêm đó, chị bò quanh đám trứng, vì sợ chúng nó gặp

phải tai-nạn gì chẳng, cho nên chị không được ngủ, lưng mỗi như dầm. Đến sáng, chị lằm-bằm một mình :

—Tôi sẽ đi hỏi loài vật khôn-ngoaan để họ chỉ-báo giùm về việc này.

Song có một điều khó, là chị Sâu phải hỏi ai bây giờ? Suy đi nghĩ lại, chị nhớ ra có bác chim Chia-vôi. Chị thấy bác giỏi bay cao, chị tưởng bác hẳn khôn-ngoaan lắm và hiểu-biết nhiều.

Bác chim Chia-vôi ở trong ruộng lúa bên cạnh. Chị Sâu sai mời bác đến chơi nói chuyện. Lúc bác đến, chị bày-tỏ mọi nỗi khó-khăn, và hỏi cách nuôi-dạy những con Bướm-bướm nhỏ xiu khác hẳn với mình. Chị Sâu rụt-rè nói rằng :

—Lần sau bác bay lên trời, có lẽ bác sẽ hỏi-han và nghe-ngóng ít nhiều được.

Bác chim Chia-vôi đáp gọn thon-lớn :

—Có lẽ...

Dứt lời, bác liền bay lên từng trời trong-xanh, cất tiếng mà ca-hát. Bác bay càng cao, thì giọng càng nhỏ,... rồi chị Sâu chẳng còn nghe được chút gì. Chị bò quanh những trứng Bướm-bướm, thỉnh-thoảng nhắm một chút lá cải bắp. Sau-rốt chị nói :

—Bác chim Chia-vôi đi đã lâu thay ! Tôi muốn biết bác bay đến chốn nào và bác nghe được những gì trong cõi trời xanh đầy-dẫy những sự lạ-lùng !

Chị Sâu xanh-tươi lại bò quanh những trứng Bướm-bướm một lần nữa. Chị bỗng nghe thấy tiếng bác chim Chia-vôi. Chị vui-vẻ quá đỗi, đến nỗi muốn nhảy chồm lên. Rồi chị liền thấy bạn mình lẳng-lặng bay xuống cái giường bằng tàu lá cải bắp. Tới nơi, chim Chia-vôi hát :

—Chị Sâu ơi ! Có tin-tức, có tin-tức, tin-tức vui-mừng...

Rồi chim Chia-vôi lại tiếp :

—Nhưng sợ chị không tin tôi !

Chị Sâu vội đáp :

—Bác nói gì, tôi cũng tin.

—Này, trước hết tôi nói cho chị biết mấy con nhỏ này phải ăn gì nhớ. Chúng ăn xoàng lắm. Chúng ăn món

mà chị kiếm được rất dễ-dàng.

Chị Sâu buồn-rầu, lằm-bằm rằng :

—Tôi chỉ kiếm được lá cải bắp là rất dễ-dàng.

Chim Chia-vôi vui-vẻ reo-hò :

—Tốt lắm ! Bạn hiền của tôi ơi, chị đã tìm được rồi. Chị phải nuôi chúng bằng lá cải bắp.

Chị Sâu tức-giận, kêu-la rằng :

—Không khi nào ! Lúc hấp-hối, mẹ chúng trở lại với tôi rằng đừng cho chúng ăn món đó.

Chim Chia-vôi gằn cổ cại :

—Mẹ chúng chẳng biết chi về việc này. Chị Sâu ơi, chị tưởng trứng này nở ra loài gì ?

—Chắc nở ra Bướm-bướm.

—Nỡ ra Sâu chớ ! Đến kỳ-hẹn, chị sẽ thấy quả là như thế.

Đoạn, chim Chia-vôi bay đi. Chị Sâu lại bò quanh đám trứng ; chị lằm-bằm :

—Trước kia tôi tưởng bác chim Chia-vôi khôn-ngoaan, hiền-lành, chẳng ngờ té ra bác ngu-ngốc, xác-xược.

Chim Chia-vôi bay xuống lần nữa, nói rằng :

—Nếu chị tin tôi, thì tôi mới nói.

Chị Sâu, vẻ mặt nghiêm-trang, lại đáp như trước :

—Bác nói gì, tôi cũng tin.

—Một ngày kia, chính chị cũng hóa ra con Bướm-bướm.

—Con chim khôn-nạn kia, mầy thấy ta hèn-kém, nên chực chế-nhạo ta sao ? Mầy độc-ác và ngu-ngốc. Bước đi thôi ! Ta không thèm nhờ mầy khuyên-báo nữa.

Chim Chia-vôi vội nói xoi lại :

—Tôi đã nói với chị rằng chị không tin tôi kia mà.

Chị Sâu gằn cổ cại :

—Người ta nói cái gì tôi cũng tin, miễn là (chị ngập-ngừng) cái đó phải có lý đáng tin. Nhưng bác lại nói rằng trứng Bướm-bướm nở ra Sâu, và Sâu thôi bò sát, lại mọc cánh, hóa ra Bướm-bướm ! Này, bác chim Chia-vôi ơi, bác khôn-ngoaan quá, nên mới tin việc trái

lẽ như thế. Bác biết thừa rằng việc đó không thể xảy ra được.

Chim Chia-vôi nói cách sốt-sắng rằng:

—Chị Sâu ơi, chị bò sát đất, không hề cất mình lên cao hơn tàu lá cải bắp, cho nên chị mới nói rằng việc này việc nọ không thể xảy ra.

Chị Sâu quát-thét lên rằng:

—Trái lẽ quá! Bác thử nhìn thân tôi xanh-tươi, dài lướt-thướt, và chơn tôi nhiều đến nỗi không đếm được, thế mà bác nói rằng tôi sẽ mọc cánh và bặt áo sặc-sỡ, nhẹ-nhàng. Điên-dồ thay!...

Chim Chia-vôi cũng quát-thét giận-dữ rằng:

—Chị cũng điên-dồ, điên-dồ vì chực luận lẽ về việc mình không hiểu được. Chị há chẳng nghe giọng hát của tôi đây vẻ vui-mừng khi tôi bay-lượn trong cõi lạ-lùng khó hiểu ở trên kia sao? Ô, chị Sâu ơi! Hãy bắt-chước tôi, giơ tay tin-cậy nhận-lãnh mọi sự đến từ nơi ấy.

—Bác cho đó là...

Chim Chia-vôi vội chặn lời mà nói:

—Đó là đức-tin.

Chị Sâu hỏi:

—Tôi học-biết đức-tin thế nào?

Chính lúc ấy, chị Sâu nghe tiếng ngọ-nguậy bên mình. Chị nhìn quanh-quất: Kia, tám hoặc mười con sâu xanh-tươi đương bò lồm-ngồm dọc ngang, nhấm thũng lỗ-chỗ tàu lá cải bắp. Đó là lứa trứng của bà Bướm nở ra chúng nó đấy mà!

Chị Sâu hồ-thẹn và lạ-lùng quá đỗi, nhưng chị liền vui-vẻ, vì việc lạ thứ nhứt có thể xảy ra rồi, thì việc lạ thứ hai cũng sẽ xảy ra được. Chị nói:

—Bác chim Chia-vôi ơi, xin dạy-bảo tôi!

Chim Chia-vôi bèn nói cho chị Sâu biết những sự lạ-lùng của đất thấp và của trời cao.

Chị Sâu đã được bác chim Chia-vôi dạy bài đức-tin, nên khi chị phải yên-lặng để hóa hình ra con Bướm-bướm, chẳng khác chi phải nằm trong mồ-mả, thì chị nói rằng:

—Một ngày kia, ta sẽ thành ra Bướm-bướm!

Song bà-con chị tưởng chị loạn trí, bèn than-thở rằng:

—Đáng thương thay!

Một buổi sáng kia, mặt trời rực-rỡ, muôn vật khoe tươi, chị Sâu biến thành con Bướm đẹp-đẽ, vỗ cánh sặc-sỡ bay từ cụm hoa này đến cụm hoa khác, hút nhụy bông để nuôi thân.

Hỡi các em yêu-dấu, chúng ta chẳng khác gì chị Sâu, đều có thân-thể hèn-mạt, yếu-đuối. Nhưng, nếu chúng ta tin Đức Chúa Trời, thì chúng ta dẫu phải gởi thân trong mồ-mả ít lâu, nhưng Ngài cũng sẽ kêu-gọi chúng ta sống lại, ban cho thân-thể vinh-hiến không hề hư-nát. Hãy bền lòng chờ-đợi Đức Chúa Jê-sus-Christ tái-lâm, vì khi ấy linh-hồn và thân-thể chúng ta chắc được giải-cứu trọn- vẹn!—*Bà Margarel Gatty.*